

The background of the poster is a blue-tinted photograph of a steel truss bridge. A silhouette of a man, presumably Jack Reacher, is walking away from the viewer on the right side of the bridge. The title 'LEE CHILD' is written in large, 3D, gold-colored block letters across the center. A white lightning bolt strikes the top of the letter 'E' in 'LEE'.

LEE CHILD

SPRAVEDLNOST

Válka gangů a v jejím středu Jack Reacher

Spravedlnost

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Lee Child

Spravedlnost – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

SPRAVEDLNOST

LEE CHILD

SPRAVEDLNOST

Přeložila Iva Harrisová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2020
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2019 Lee Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *Blue Moon*
(First published by Bantam Press in London, Great Britain, 2019)

přeložila © 2020 Iva Harrisová

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: FINIDR, s.r.o. Český Těšín

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5356-8 tištěná kniha

ISBN 978-80-759-5359-9 epub

ISBN 978-80-759-5360-5 mobi

ISBN 978-80-759-5361-2 PDF

Pro Jane a Ruth,
můj kmen

PRVNÍ KAPITOLA

NA MAPĚ AMERIKY to město vypadalo malé. Jenom jako drobná tečka u červené nitě silnice táhnoucí se přes jinak prázdný centimetr papíru. Zblízka a na zemi však mělo půl milionu obyvatel. Rozkládalo se na dvou stech šedesáti tisících čtverečních kilometrech. Mělo téměř sto padesát tisíc domácností. Přes dva tisíce akrů parkové plochy. Vydávalo ročně půl miliardy dolarů a téměř stejnou částku získávalo na daních, poplatcích a odvodech. Bylo natolik velké, že v něm sloužilo tisíc dvě stě policistů.

A natolik velké, že organizovaný zločin byl rozdělený na dvě nezávislé poloviny. Západ města řídili Ukrajinci. Východ města Albánci. Dětila je demarkační linie, neprodyšně jako volební okres. Formálně ji tvořila Center Street, která ubíhala ze severu na jih a rozdělovala město na dvě poloviny, ale linie občas uhnula a vybočila, jak zabírala a vylučovala specifické bloky a oblasti specifického zájmu, všude tam, kde tyto zvláštní výjimky ospravedlňoval historický precedent. Vedla se kvůli tomu napjatá jednání. Vypukly malé územní války. Došlo k pár nepříjemnostem. Nakonec však dosáhli dohody. Zdálo se, že dohoda funguje. Obě strany si udržovaly odstup. Už dlouho mezi nimi nedošlo k žádnému významnějšímu kontaktu.

Až do jednoho květnového rána. Ukrajinský boss zaparkoval v garáži na Center Street a vydal se pěšky na východ do albánského teritoria. Sám. Bylo mu padesát let a byl stavěný jako bronzová socha starověkého hrdiny, vysoký, vypracovaný a mohutný. Říkal si Gregory, což byla pro Američany nejvyslovitelnější varianta jeho původního jména. Nebyl ozbrojený

a měl na sobě těsné kalhoty a těsné tričko, aby to dokázal. Neměl nic v kapsách. Nic neschoval. Zahnul doprava a doleva, vnořil se hlouběji a pokračoval dál, směrem k bloku v boční ulici, ke skladu dříví se zadními kanceláři, odkud řídili Albánci své obchody.

Celou cestu ho sledovali, od prvního kroku, kdy překročil hranici. Proběhlo několik telefonátů, takže když dorazil, čekalo ho šest mlčenlivých postav rozestavených v nehybném půlkruhu mezi chodníkem a vraty do skladu dříví. Jako šachové figurky v obranné formaci. Gregory se zastavil a rozpažil. Pomalu se otočil, opsal celých tři sta šedesát stupňů, paže stále daleko od těla. Těsné kalhoty, těsné tričko. Žádná vyboulení. Žádné hrboly. Žádný nůž. Žádná pistole. Neozbrojený, před šesti muži, kteří zbraně určitě měli. Gregoryho to však neznervózňovalo. Bezdůvodný útok byl krok, který by Albánci nikdy neudělali. Věděl o tom. Muselo se dodržovat slušné chování. Dobré způsoby jsou dobré způsoby.

Jedna z mlčenlivých postav vystoupila dopředu. Částečně proto, aby mu zahradila cestu, částečně proto, aby ho vyslechla.

Gregory prohlásil: „Potřebuju mluvit s Dinem.“

Dino byl albánský boss.

Muž se otázal: „Proč?“

„Mám informace.“

„Jaké?“

„O něčem, co by měl vědět.“

„Můžu vám dát jeho telefonní číslo.“

„Tuhle záležitost musíme probrat tváří v tvář.“

„Musí to být okamžité?“

„Ano.“

Muž se na okamžik odmlčel a pak se otočil a protáhl se nízkými dveřmi vyřezanými v plechových rolovacích vratech. Ostatních pět se semklo, aby uzavřelo mezeru, která po něm zbyla. Gregory čekal. Muži ho pozorovali, částečně ostražitě a částečně fascinovaně. Byla to jedinečná příležitost. Taková, jaká se naskytne jedinkrát za život. Jako když člověk potká jednorožce. Bossa druhé strany. Uprostřed svého území. Předcházející jednání probíhala na neutrální půdě, na golfovém hřišti daleko od města, na protější straně dálnice.

Gregory čekal. Po dlouhých pěti minutách vyšel ze dveří ve vratech

první muž. Nechal otevřeno. Pokynul rukou. Gregory popošel dopředu, sehnul se a vstoupil. Přivítala ho vůně čerstvé borovice a skučení pily.

Muž oznámil: „Musíme vás prohledat, jestli nemáte odposlouchávací zařízení.“

Gregory přikývl a svlékl si tričko. Měl masivní, svalnatý a zarostlý hrudník. Bez odposlouchávacího zařízení. Muž zkontroloval švy jeho trička a podal mu ho zpátky. Gregory si ho přetáhl přes hlavu a prohrábl si prsty vlasy.

Muž ho vybídl: „Tudy.“

Odvedl Gregoryho hlouběji do haly z vlnitého plechu. Zbývajících pět mužů se vydalo za nimi. Došli k obyčejným kovovým dveřím. Za dveřmi se nacházel prostor bez oken zařízený jako zasedací místnost. Stály v ní čtyři laminátové stoly sražené podélně jako zátaras. Na židli uprostřed za nimi seděl Dino. Byl o rok dva mladší než Gregory, o tři čtyři centimetry menší, ale rozložitější. Měl tmavé vlasy, jizvu po noži na levé straně obličeje, kratší nad obočím a delší od lícní kosti k bradě, jako obrácený vykřičník.

Muž, který vedl rozhovor, odtáhl Gregorymu židli naproti Dinovi a pak obešel stoly a posadil se po Dinově pravém boku, jako věrný zástupce. Ostatních pět mužů se rozdělilo na dva a na tři a sedli si vedle nich. Gregory zůstal sám na své straně stolu, před sebou sedm nečitelných obličejů. Zavládlo ticho. Dino se nakonec zeptal: „Čemu vděčím za tuhle vzácnou návštěvu?“

Dobré způsoby jsou dobré způsoby.

Gregory řekl: „Město má dostat nového policejního ředitele.“

„To víme,“ odvětil Dino.

„Povýšeného zevnitř.“

„To víme,“ zopakoval Dino.

„Slíbil, že s námi oběma zatočí.“

„To víme,“ řekl Dino potřetí.

„Máme v jeho kanceláři špiona.“

Dino neodpověděl. Tohle nevěděl.

Gregory dodal: „Náš špion našel tajnou složku na pevném disku schovaném v zásuvce.“

„Co je v té složce?“

„Plán tvrdých opatření proti nám.“

„Jakých opatření?“

„Chybí podrobnosti,“ odpověděl Gregory. „Ten plán je hodně kusý. Ale nebojte. Den za dnem a týden po týdnu do něj přibývají části skládačky. Protože se mu dostává neutuchajícího přílivu informací.“

„Odkud?“

„Náš špion dlouho a usilovně hledal a našel další složku.“

„Jakou složku?“

„Je to seznam.“

„Seznam čeho?“

„Nejdůvěryhodnějších policejních informátorů,“ sdělil Gregory.

„A?“

„Stojí na něm čtyři jména.“

„A?“

„Dva z nich byli mí vlastní muži,“ přiznal Gregory.

Rozhostilo se ticho.

Dino se nakonec zeptal: „Co jste s nimi udělal?“

„To si určitě dokážete představit.“

Opět zavládlo ticho.

Pak se Dino otázal: „Proč mi to povídáte? Co to má se mnou společného?“

„Druhá dvě jména na seznamu jsou vaši muži.“

Ticho.

Gregory řekl: „Ocitli jsme se ve stejně ošemetné situaci.“

Dino se zeptal: „Kdo to je?“

Gregory sdělil jména.

Dino pravil: „Proč mi to říkáte?“

„Protože jsme uzavřeli dohodu,“ opáčil Gregory. „Jsem chlap, který drží slovo.“

„Výrazně byste si polepšil, kdybych šel ke dnu. Případlo by vám celé město.“

„Polepšil bych si jenom teoreticky,“ řekl Gregory. „Najednou jsem si uvědomil, že mi vyhovuje daný stav věcí. Kde bych našel dostatek poctivých mužů, abych převzal vaše operace? Jak to vypadá, nedaří se mi jich najít ani tolik, abych řídil svoje vlastní.“

„A jak se zdá, nedaří se to ani mně.“

„Takže do boje vytáhneme až zítra. Dneska bychom měli respektovat naši dohodu. Je mi líto, že jsem vám přinesl zahanbující zprávy. Ale sám jsem také zahanbený. Ocitli jsme se ve stejně ošemetné situaci.“

Dino přikývl. Nic neřekl.

Gregory sdělil: „Rád bych se na něco zeptal.“

„Tak se ptejte,“ vyzval ho Dino.

„Varoval byste mě, jako jsem právě varoval já vás, kdyby ten špion nebyl můj, ale váš?“

Dino zůstal dlouhou chvílí zticha. Pak řekl: „Ano, a ze stejného důvodu. Uzavřeli jsme dohodu. A pokud máme oba jména na seznamu, ani jeden z nás by se neměl unáhleně dopustit pošetilých činů.“

Gregory přikývl a vstal.

Dinova pravá ruka se postavila, aby ho vyprovodila.

Dino se zeptal: „Takže nám nic nehrozí?“

„Ne z naší strany,“ odvětil Gregory. „Za to ručím. Ode dneška od šesti ráno. Máme muže v městském krematoriu. Dluží nám peníze. S radostí dneska zatopil o něco dřív.“

Dino přikývl a neřekl nic.

Gregory se otázal: „Hrozí nám něco z vaší strany?“

„Zařídíme, aby nehrozilo,“ odpověděl Dino. „Do dnešního večera. Máme muže v drtičce aut. Taky nám dluží peníze.“

Dinova pravá ruka odvedla Gregoryho k východu, přes dlouhou halu k nízkým dveřím v rolovacích vratech do slunečního světla květnového rána.

Jack Reacher byl ve stejný okamžik sto deset kilometrů daleko, v autobusu Greyhound na mezistátní dálnici. Seděl na levé straně, víc vzadu, u okna nad nápravou. Místo vedle něj bylo prázdné. V autobusu jelo celkem dvacet devět pasažérů. Obvyklá směsice. Nic zvláštního. Až na jednu situaci, která byla středně zajímavá. Na sedadle přes uličku a jednu řadu před ním spal se svěšenou hlavou jakýsi stařík. S šedivými, přerostlými vlasy a volnou šedivou pokožkou, jako by hodně zhubl. Mohlo mu být asi tak sedmdesát. Měl na sobě krátkou modrou bundu se zipem. Z nějaké silné bavlny. Možná nepromokavé. Z kapsy mu vykukovala tlustá obálka.

Reacher tenhle druh obálek znal. Držel je už v ruce. Když nefungoval bankomat, zašel několikrát do banky a vybral kartou hotovost, přímo od pokladníka na přepážce. Pokladník se ho pokaždé zeptal, kolik peněz si přeje, a Reacher se zamyslel a usoudil, že pokud klesá spolehlivost bankomatů, bude se hodit slušný svazek, pro jistotu, a požádal o dvakrát třikrát tolik, než normálně vybíral. O velkou sumu. A pokladník se tudíž otázal, jestli na ni potřebuje obálku, a Reacher párkrát odpověděl, že potřebuje, jen aby se neřeklo, a obdržel peníze v přesně stejné obálce, jaká vykukovala z kapsy spícímu staříkovi. Ze stejně silného papíru, stejně velkou, stejně širokou, stejně vyboulenou, stejně těžkou. S několika stovkami dolarů nebo s pár tisíci, podle hodnoty bankovek.

Reacher nebyl jediný, kdo si jí všiml. Zaznamenal ji i pasažér přímo před ním. Jednoznačně. Nesmírně ho zajímala. Jezdil očima přes uličku a dolů, přes uličku a dolů, znovu a znovu. Byl to hubený mladík s mastnými vlasy a řídkou kozí bradkou. Něco přes dvacet, v džínové bundě. Spíš ještě kluk. Díval se, uvažoval a plánoval. Olizoval si rty.

Autobus ujížděl vpřed. Reacher se díval střídavě z okna, na obálku a na mladíka pozorujícího obálku.

Gregory vyjel z garáže na Center Street a vrátil se do bezpečí ukrajinského teritoria. Kancelář měl vzadu v budově taxikářské služby, naproti zastavárně vedle obchodu poskytujícího půjčku na kauce, jež mu všechny tři patřily. Zaparkoval a vešel dovnitř. Čekali tam na něj jeho nejdůležitější muži. Celkem čtyři, podobní jeden druhému a podobní jemu. Nebyli příbuzní v tradičním slova smyslu, ale pocházeli ze stejných měst, vesnic a vězení ve staré vlasti, což bylo patrně ještě lepší.

Všichni se na něj podívali. Čtyři obličej, čtyři páry rozšířených očí, ale jenom jedna otázka.

Na kterou odpověděl.

„Naprostý úspěch,“ sdělil. „Dino naletěl na celou historku. Vážně je pitomec. Mohl jsem mu prodat Brooklynský most. Ti dva muži, které jsem jmenoval, patří minulosti. Vzal si den na reorganizaci. Příležitost klepe na dveře, přátelé. Máme zhruba čtyřicet hodin. V jejich křídle zeje široká mezerka.“

„O dva Albánce míň,“ řekla jeho pravá ruka.

„Kam jsi poslal naše dva muže?“

„Na Bahamy. Žije tam majitel kasina, který nám dluží peníze. Má hezký hotel.“

Zelené federální ukazatele při okraji dálnice oznámily, že se blíží město. První zastávka onoho dne. Reacher sledoval, jak si mladík s kozí bradkou připravuje plán. Ve hře byly dvě neznámé. Chystá se stařík s penězi vystoupit? A pokud ne, probudí se, až bude autobus zpomalovat, zatáčet a otřásat se?

Reacher se díval. Autobus sjel z dálnice. Čtyřproudová státovka je vedla na jih, přes plochou krajinu vlhkou po nedávném dešti. Jeli plynule. Pneumatiky svištěly. Stařík s penězi stále spal. Mladík s kozí bradkou ho sledoval. Reacher usoudil, že má hotový plán. Zajímalo ho, jak moc bude dobrý. Nejchytřejší by bylo vytáhnout obálku co nejdřív z kapsy, dobře ji schovat a pak vystoupit, jakmile autobus zastaví. I kdyby se stařík probudil krátce před nádražím, byl by nejdřív zmatený. Možná by si ani nevšiml, že obálka zmizela. Ne okamžitě. A i kdyby si toho všiml, došel by hned ke správnému závěru? Myslel by si, že mu vypadla. Minutu by hledal na sedadle a na zemi a pod sedadlem před sebou, protože by ho napadlo, že ji ve spánku odkopl. Teprve potom by se začal tázavě rozhlížet. Autobus by tou dobou už stál a cestující by se zvedali, vystupovali a nastupovali. V uličce by byl nával. Mladík by se mohl bez problému vypařit. Takhle by vypadal chytrý plán.

Je to mladíkovi jasné?

Reacher to nikdy nezjistil.

Stařík s penězi se probudil příliš brzy.

Autobus přibrzdil, zastavil se zasyčením brzd na semaforu a stařík zvedl hlavu, zamrkal, sáhl si na kapsu a zasunul obálku tak, aby nebyla vidět.

Reacher se opřel o opěradlo.

Opřel se i mladík s kozí bradkou.

Autobus se zase rozjel. Po obou stranách se táhla pole, poprášená bleudou jarní zelení. Pak se vynořil začátek komerční zóny, velké plochy se zemědělskými stroji a americkými automobily, rozlehlé akry se stovkami naleštěných vozů pod prapory a vlajkovou výzdobou. Potom přišly kancelářské budovy a obří supermarket. Nakonec samotné město. Čtyřprou-

dová silnice se zúžila na dva pruhy. Vepředu se tyčily vyšší domy. Autobus však zabočil doleva, opsal zdvořilý půlkruh kolem dražší čtvrti a po kilometru dorazil na nádraží. První zastávka onoho dne. Reacher zůstal sedět. Lístek mu platil až na konečnou.

Stařík s penězi se zvedl.

Sám k sobě přikývl, vytáhl si kalhoty a stáhl si bundu. Udělal všechno, co staříci dělají, když se chystají vystoupit z autobusu.

Vykročil do uličky a sunul se dopředu. Bez zavazadla. Jen on sám. Šedivé vlasy, modrá bunda, jedna kapsa nacpaná, druhá prázdná.

Mladíka s kozí bradkou napadl nový plán.

Zničehonic. Reacher prakticky viděl, jak se mu otáčejí kolečka v hlavě. Naskočily třešničky. Sled závěrů postavený na řetězu předpokladů. Autobusová nádraží se nikdy nenacházejí v hezké části města. Východy povedou do levných ulic, k zadním stranám domů, možná s prázdnými pozemky a samoobslužnými parkovišti. Budou tam nepřehledné kouty a opuštěné chodníky. Bude to zhruba třicet na sedmdesát. Rána zezadu. Obyčejné přeapadení. To se děje pořád. Jak těžké to může být?

Mladík s kozí bradkou vyskočil a vyrazil uličkou za staříkem s penězi, kterého měl dva metry před sebou.

Reacher vstal a vydal se za nimi.

DRUHÁ KAPITOLA

STAŘÍK S PENĚZI VĚDĚL, kam jde. To bylo jasné. Nerozhlížel se, aby se zorientoval. Jenom vyšel ze dveří autobusového nádraží, zahrnul na východ a pokračoval v chůzi. Bez zaváhání. Ale také pomalu. Spíš se plahočil. Trochu roztržeseně. Se svěšenými rameny. Vypadal staře, unaveně, ztrhaně a poraženecky. Chybělo mu nadšení. Jako by se nacházel mezi dvěma body, z nichž ho ani jeden nelákal.

Mladík s bradkou se držel šest kroků za ním. Šel stejně pomalu, ovládal se a krotil. Což mu činilo potíže. Měl dlouhé nohy a pohánělo ho rozrušení a napjaté očekávání. Chtěl to mít rychle za sebou. Nevyhovovalo však okolí. Příliš rozlehlé a otevřené. Chodníky byly široké. Vepředu svítil semafor na pravoúhlé křižovatce a čekala před ním tři auta. Tři řidiči, zrudnutí, rozhlížející se okolo. Možná i spolujezdci. Všechno potenciální svědci. Lepší počkat.

Stařík s penězi se zastavil u obrubníku. Čekal, až bude moct přejít. Měl namířeno rovně dopředu. Ke starším budovám a užším ulicím za nimi. Širším než průchody, ale zastíněným před sluncem a obklopeným z obou stran tří- a čtyřpodlažními stěnami.

Lepší terén.

Na semaforu naskočila zelená. Stařík s penězi se přeplahočil přes ulici, poslušně a jakoby rezignovaně. Mladík s bradkou se držel šest kroků za ním. Reacher se k němu o něco přiblížil. Vycítil, že se blíží rozhodující okamžik. Mladík nebude čekat věčně. Nehodlal připustit, aby se dokonalost stala nepřitelem úspěchu. Budou stačit ještě dva bloky.

Pokračovali v chůzi, jeden za druhým, v rozestupu, pronásledovaný bez ponětí o pronásledovatelích. První blok na první pohled vyhovoval, ale za ním se zase otvíral otevřený prostor, tak se mladík s bradkou držel zpátky, dokud nepřešel stařík s penězi přes příčnou ulici k druhému bloku. Který působil náležitě utajeně. Na obou koncích ponořený do stínu. S několika zabeđenými podniky, bistroem mimo provoz a kanceláři daňového poradce se zaprášenými okny.

Dokonalé.

Rozhodující okamžik.

Reacher odhadoval, že se mladík rozhoupe k akci, a než zaútočí, vrhne kolem sebe nervózní pohled, také dozadu, tak se schoval za roh příčné ulice, jedna vteřina, dvě, tři, což podle něj stačilo na všechny pohledy, které člověk potřebuje. Pak vyšel zpoza rohu a zahlédl, že mladík už zkračuje vzdálenost, pospíchá, ukrajuje odstup dlouhými, nedočkavými kroky. Reacher nerad běhal, ale tentokrát udělal výjimku.

Dorazil příliš pozdě. Mladík s bradkou strčil do staříka s penězi a ten šel k zemi, s těžkým několikanásobným bouchnutím, ruce, kolena a hlava, a mladík se plynule, obratně sehnul, zajel rukou do stále se pohybující kapsy a vytáhl obálku. Což byla chvíle, kdy k němu doběhl Reacher, neohrabaně, sto devadesát pět centimetrů kostí a svalů a sto třináct kilo valící se hmoty proti hubenému klukovi, který se právě zvedal z podřepu. Reacher ho nabral natočeným ramenem, mladík odlétl jako figurína při nárazové zkoušce a dopadl jak široký, tak dlouhý, s propletenými končetinami, napůl na chodník a napůl do strouhy. Zůstal tam nehybně ležet.

Reacher k němu došel a vzal mu obálku. Nebyla zalepená. Tyhle nikdy nejsou. Podíval se dovnitř. Svazek byl dva centimetry tlustý. Nahoře stodolarovka, dole stodolarovka. Reacher rychle prolístoval bankovky. Stodolarovky úplně všude. Tisíce a tisíce dolarů. Možná patnáct. Možná dokonce dvacet tisíc.

Ohlédl se. Stařík zvedl hlavu. Vyděšeně se rozhlížel. Měl rozseknutý obličej. Jak upadl. Nebo mu tekla krev z nosu. Reacher pozdvihl obálku. Stařík na ni vytřeštil oči. Pokusil se postavit, ale nepodařilo se mu to.

Reacher se k němu vrátil.

Zeptal se: „Máte něco zlomeného?“

Stařík se otázel: „Co se stalo?“

„Můžete se hýbat?“

„Myslím, že ano.“

„Dobře, tak se otočte.“

„Tady?“

„Na záda,“ upřesnil Reacher. „Pak vám pomůžu do sedu.“

„Co se stalo?“

„Nejdřív vás musím prohlédnout. Možná bude nutné zavolat sanitku. Máte telefon?“

„Žádná sanitka,“ prohlásil stařík. „Žádní doktoři.“

Nadechl se, stiskl zuby a vrtěl se a házel sebou tak dlouho, až se mu podařilo otočit se na záda, jako člověk v posteli, kterého trápí noční můra.

Vydechl.

Reacher se zeptal: „Kde to bolí?“

„Všude.“

„Normálně, nebo hůř?“

„Řekl bych, že normálně.“

„Tak dobře.“

Reacher mu podložil dlaní záda, vysoko mezi lopatkami, narovnal ho do polohy vsedě, natočil ho a došoupal ho k obrubníku, aby seděl s nohama spuštěnýma na vozovku. Usoudil, že to pro něj bude pohodlnější.

„Máma mi říkala, že si nemám hrát ve stoce,“ poznamenal stařík.

„Moje taky,“ odvětil Reacher. „Jenže teď si nehrajeme.“

Předal obálku. Stařík si ji vzal a pevně ji stiskl, prsty a palcem, jako by se chtěl ujistit, že je skutečná. Reacher se posadil vedle něj. Stařík nakoukl do obálky.

„Co se stalo?“ zeptal se ještě jednou. Ukázal. „Chtěl mě ten kluk okrást?“

Mladík s kozí bradkou ležel šest metrů od nich, obličejem dolů a nehýbal se.

„Sledoval vás od autobusu,“ objasnil Reacher. „Všiml si obálky ve vaší kapse.“

„Byl jste také v autobusu?“

Reacher přikývl.

Řekl: „Vystoupil jsem na nádraží hned za vámi.“

Stařík si zastrčil obálku zpátky do kapsy.

Pravil: „Z celého srdce vám děkuju. Nemáte tušení, jak moc. Víc, než dokážu vyjádřit slovy.“

„Nemáte zač,“ opáčil Reacher.

„Zachránil jste mi život.“

„Rádo se stalo.“

„Mám pocit, že bych vám měl nabídnout odměnu.“

„To není nutné.“

„Stejně nemůžu,“ řekl stařík. Sáh si na kapsu. „Musím těmi penězi zaplatit. Je to nesmírně důležité. Potřebuju je úplně všechny. Je mi líto. Omlouvám se. Mám výčitky svědomí.“

„To nemusíte,“ odvětil Reacher.

Kluk šest metrů napravo od nich se vytáhl na ruce a na kolena.

Stařík s penězi požádal: „Žádná policie.“

Kluk se ohlédl. Byl omráčený a otřesený, ale byl už šest metrů daleko. Má to zkusit?

Reacher se zeptal: „Proč nechcete policii?“

„Začali by klást otázky, kdyby viděli tolik peněz.“

„Otázky, na které nechcete odpovídat?“

„Stejně nemůžu,“ zopakoval stařík.

Kluk se zdekoval. Vyhrabal se na nohy a uprchl z místa činu, slabý, pomlácený, schlíplý a nekoordinovaný, ale pořád rychlý. Reacher ho nechal být. Za ten den toho naběhal víc než dost.

Stařík s penězi oznámil: „Musím pokračovat v cestě.“

Měl poškrábané tváře a čelo a krev na horním rtu, z nosu, který dostal největší zásah.

„Jste si jistý, že jste v pořádku?“ zeptal se ho Reacher.

„Musím být,“ odpověděl stařík. „Nemám moc času.“

„Ukažte, že můžete vstát.“

Stařík nemohl. Buď ho opustila vnitřní síla, nebo si poranil koleno, nebo obojí. Těžko říct. Reacher mu pomohl na nohy. Stařík stál ve strouze, tváří k opačné straně ulice, nahrbený a sehnutý. Zášoupal nohama a s námahou se otočil.

Nepodařilo se mu vystoupit na obrubník. Položil na něj nohu, ale koleno nezvládlo patnácticentimetrové převýšení. Buď si ho pohmoždil, nebo rozbil. Měl hodně odřených kalhoty, přesně na kolenech.

Reacher si stoupl vedle něj, podepřel mu rukama lokty, nadzvedl ho a stařík se lehce vznesl, jako by se nacházel ve stavu beztlíže, jako člověk na Měsíci.

Reacher se ho zeptal: „Můžete jít?“

Stařík to zkusil. Udělal pár kroků, malých a důkladných, ale škubal sebou a hekal, krátce a ostře, pokaždé když došlápl na pravou nohu.

„Jak to máte daleko?“ zeptal se Reacher.

Stařík se rozhlédl a odhadoval vzdálenost. Ujišťoval se, kde je.

„Ještě tři bloky,“ odpověděl. „Na protější straně ulice.“

„To je hodně obrubníků,“ upozornil Reacher. „Hodně stoupání nahoru a dolů.“

„Rozchodím to.“

„Ukažte,“ vyzval ho Reacher.

Stařík se vydal na cestu, na východ jako předtím, pomalými šoupavými kroky, s rukama lehce od těla, jako by udržoval rovnováhu. Škubání a hekání bylo hlasité a jasně viditelné. Dokonce se zhoršovalo.

„Potřebujete hůl,“ řekl Reacher.

„Potřebuju spoustu věcí,“ opáčil stařík.

Reacher ho obešel, postavil se k němu z pravé strany, vzal ho za loket a převzal do dlaně váhu jeho těla. Z technické stránky totéž co hůl nebo berle. Síla působící nahoru, až do ramene. Newtonovská fyzika.

„Zkuste to teď,“ pobídl ho Reacher.

„Nemůžete jít se mnou.“

„Proč ne?“

Stařík odpověděl: „Už jste toho pro mě udělal víc než dost.“

„To není pravý důvod. Býval byste řekl, že po mně nemůžete chtít, abych to udělal. Něco neurčitého a zdvořilého. Ale byl jste mnohem důraznější. Řekl jste, že s vámi nemůžu. Proč? Kam máte namířeno?“

„To vám nemůžu prozradit.“

„Beze mě tam nedojdete.“

Stařík se nadechl, vydechl a pohnul rty, jako by si nacvičoval, co odpovědět. Zvedl hlavu, sáhl si na škrábanec na čele, pak na obličej a potom se dotkl nosu. Ještě víc sebou škulbl.

Pravil: „Pomozte mi ke správnému bloku a přejít přes ulici. Pak se otočte a běžte domů. To je největší laskavost, jakou pro mě můžete udě-

lat. Myslím to vážně. Byl bych vám vděčný. Už vám jsem vděčný. Doufám, že rozumíte.“

„Nerozumím,“ odvětil Reacher.

„Nesmím s sebou nikoho přivést.“

„Řekl kdo?“

„To vám nesmím prozradit.“

„Co kdybych měl tak jako tak namířeno stejným směrem? Mohl byste se ode mě oddělit, vejít do dveří a já bych pokračoval dál.“

„Věděli byste, kam jsem šel.“

„To už vím.“

„Jak to můžete vědět?“

Reacher viděl už spoustu měst, po celé Americe, na východě, na západě, na severu, na jihu, různě velká, stará a nejrůznějšího druhu. Znal jejich rytmus a gramatiku. Znal historii vypálenou v jejich cihlách. Blok, u kterého se nacházeli, byl jeden ze stovek tisíců jemu podobných na východ od Mississippi. Zadní kanceláře velkoobchodníků s textilním zbožím, specializované maloobchody, lehký průmysl, právníci, zástupci rejdařských společností, realitní makléři, cestovní kanceláře. Možná nájemní byty v zadních dvorech. Vzkvétající na konci devatenáctého a na začátku dvacátého století. Nyní sešlé, rozpadající se a podemleté časem. Proto ty zabedněné podniky a bistro mimo provoz. Některá místa však vydrží déle než jiná. Některá místa vydrží nejdéle. Jisté zvyky a chutě jsou houževnaté.

„Tři bloky odtud a přes ulici,“ řekl Reacher. „Bar. Do něj máte namířeno.“ Stařík neřekl nic.

„Abyste zaplatil,“ dodal Reacher. „V baru, před obědem. Tudíž nějakému místnímu lichváři. Tohle tipuju. Patnáct až dvacet tisíc. Vězíte v maléru. Myslím, že jste prodal auto. Nejlepší cenu vám nabídl někdo mimo město. Možná sběratel. Ve vašem případě by to mohlo být staré auto. Zavezl jste ho k němu a vrátil se autobusem. Vzal jste to přes banku kupce. Pokladník vám dal hotovost do obálky.“

„Kdo jste?“

„Bar je veřejné místo. Můžu dostat žízeň jako každý jiný. Možná vaří kávu. Sednu si k jinému stolu. Můžete předstírat, že mě neznáte. Budete potřebovat pomoct zase ven. To koleno vám ztuhne.“

„Kdo jste?“ zeptal se ještě jednou stařík.

„Jmenuju se Jack Reacher. Býval jsem vojenský policista. Jsem vycvičený na odhalování věcí.“

„Byl to Chevy Caprice. Starý model. Všechno původní. V dokonalém stavu. Málo najetých kilometrů.“

„O autech nic nevím.“

„Staré caprice jsou teď oblíbené.“

„Kolik jste za něj dostal?“

„Dvacet dva tisíc pět set.“

Reacher přikývl. Víc, než si myslel. Nepomačkané nové bankovky, nalepené na sebe.

Zeptal se: „Všechny ty peníze dlužíte?“

„Do dvanácti hodin,“ odpověděl stařík. „Pak ta suma naroste.“

„V tom případě bychom měli vyrazit. Bude to dost pomalý proces.“

„Děkuju,“ řekl stařík. „Jmenuju se Aaron Shevick. Budu navěky vaším dlužníkem.“

„Laskavost cizích lidí,“ opáčil Reacher. „Hýbe světem. Jeden chlápek o tom napsal divadelní hru.“

„Tennessee Williams,“ řekl Shevick. „*Tramvaj do stanice Touha*.“

„Ta by se nám teď hodila. Tři bloky za pět centů by nebyly k zahození.“

Vydali se na cestu. Reacher šel pomalu a dělal krátké kroky a Shevick poskakoval, zakopával a trhal sebou, to všechno našikmo kvůli newtonovské fyzice.

TŘETÍ KAPITOLA

BAR SE NACHÁZEL V PŘÍZEMÍ staré cihlové budovy ve středu bloku. Uprostřed měl otlučené hnědé dveře se špinavými okny po stranách. Nad dveřmi bylo irské jméno vyvedené prskajícím zeleným neonem a v oknech napůl vyhaslé neonové harfy, trojlístky a jiné zaprášené tvary, všechny inzerující značky piva, z nichž Reacher některé znal a jiné mu byly neznámé. Pomohl Shevickovi dolů z obrubníku, přes ulici a nahoru na protější obrubník ke dveřím. Hodiny v jeho hlavě ukazovaly za dvacet minut dvanáct.

„Půjdu jako první,“ prohlásil. „Pak vejdete vy. Takhle naopak to lépe funguje. Jako bychom se neznali. Souhlasíte?“

„Za jak dlouho?“ zeptal se Shevick.

„Za pár minut,“ řekl Reacher. „Trochu se vydýchejte.“

„Dobře.“

Reacher otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Do příšeří prosyceného zápachem rozlitého piva a dezinfekce. Bar byl poměrně velký. Ne obrovský, ale ani pouhá výkladní skříň. Podél hlavní uličky k barovému pultu se z každé strany táhly dlouhé řady stolů pro čtyři. Barový pult byl čtyřhranný, v zadním levém rohu místnosti. Za pultem stál tlustoch se čtyřdenním strništěm a utěrkou přehozenou přes rameno jako služební známkou. V baru seděli čtyři zákazníci, každý sám u svého stolu, staří, unavení, zdrchaní a zdeptaní podobně jako Shevick. Dva z nich drželi v dlaních lahve s dlouhým hrdlem a dva poloprázdné sklenice, ochrannitelsky, jako by čekali, že jim je někdo každým okamžikem vytrhne.

Ani jeden z nich nevypadal jako lichvář. Řemeslo možná vykonával barman. Byl agent, prostředník nebo zprostředkovatel. Reacher k němu došel a požádal o kávu. Barman sdělil, že žádnou nemá. Což bylo zklamání, ale ne velké překvapení. Barman to řekl zdvořile, ale Reacher měl dojem, že by mluvil jinak, kdyby před sebou neměl neznámého chlapa Reacherovy velikosti a nesmiřitelného vystupování. Obyčejnému občanovi by se asi dostalo sarkastické odpovědi.

Reacher si dal místo kávy lahev domácího piva, studenou, kluzkou a orosenou, se sypkou pěny valící se z hrdla. Nechal na pultu dolar spropitného a přistoupil k nejbližšímu prázdnému stolu pro čtyři, který stál náhodou v zadním pravém rohu, což bylo dobře, protože to znamenalo, že Reacher bude moci sedět zády ke stěně a mít výhled na celou místnost.

„Tam ne,“ zavolal barman.

„Proč ne?“ křikl Reacher v odpověď.

„Ten stůl je rezervovaný.“

Ostatní čtyři zákazníci vzhlédli a uhnuli očima.

Reacher se vrátil a vzal si dolar z barového pultu. Žádné prosím, žádné děkuju, žádné spropitné. Přešel napříč k přednímu stolu na druhé straně, pod špinavým oknem. Stejná geometrie, jenom obrácená. Napil se piva, nebo spíš pěny, a pak vešel Shevick. Vkulhal dovnitř. Podíval se dopředu na prázdný stůl v zadním pravém rohu a překvapeně se zastavil. Rozhlédl se po celé místnosti. Po barmanovi, čtyřech osamělých zákaznících, Reacherovi a zase zpátky ke stolu v rohu. Ten byl pořád prázdný.

Shevick se k němu začal belhat, ale v polovině cesty se zastavil. Změnil směr. Dokulhal místo toho k barovému pultu. Oslovil barmana. Reacher seděl moc daleko, tak neslyšel, co říká, patrně to však byla otázka. Možná se zeptal: kde je ten a ten? Shevick se rozhodně podíval na prázdný stůl pro čtyři v zadním rohu. Zdálo se, že se mu dostalo sarkastické odpovědi. Možná si vyslechl: kdo si myslíte, že jsem, jasnozřivec? Shevick sebou trhl a ustoupil o krok na území nikoho. Kde si mohl pomyslet, co dál.

Hodiny v Reacherově hlavě odbily tři čtvrtě na dvanáct.

Shevick se dobelhal k prázdnému stolu a zůstal nad ním nerozhodně stát. Potom se posadil, naproti rohu, jako na židli pro návštěvníky, ne na židli vedoucího pracovníka za psacím stolem. Seděl na okraji, rovný jako

pravítko a natočený ke dveřím, jako by se chystal vyskočit, jakmile vejde člověk, se kterým se má setkat.

Nikdo nevešel. V baru panoval klid. Rušený jen vděčným polykáním, vlhkým dýcháním a vrzáním barmanovy utěrky na sklenicích. Shevick upíral pohled na dveře. Ubíhal čas.

Reacher se zvedl a přešel k baru. Ke konci nejbliž u Shevicka. Opřel se lokty a nasadil vyčkávavý výraz, jako by si chtěl ještě něco objednat. Barman se k němu otočil zády a začal se najednou věnovat nějakému naléhavému úkolu v protějším rohu. Jako by říkal, žádné spropitné, žádná obsluha. Reacher s tím počítal. A chtěl to. Aby měl trochu soukromí.

Zašeptal: „Co se děje?“

„Není tady,“ odpověděl Shevick také šeptem.

„Touhle dobou tady obvykle bývá?“

„Je tady neustále,“ šeptl Shevick. „Celý dlouhý den sedává u tohoto stolu.“

„Kolikrát jste už za ním byl?“

„Třikrát.“

Barman měl stále plné ruce práce, náležitě daleko.

Shevick zašeptal: „Za pět minut už mu nebudu dlužít dvacet dva tisíc pět set, ale dvacet tři tisíc pět set.“

„Pokuta za zpoždění je tisíc dolarů?“

„Za každý den.“

„Není to vaše vina,“ namítl Reacher šeptem. „Ne když se tady neukáže.“

„Tihle lidé nejsou soudní.“

Shevick upíral pohled na dveře. Barman dokončil pomyslný úkol a překolébá se napříč ze zadní části baru dopředu, se zvednutou bradou, nepřátelský, jako by si byl ochotný vyslechnout požadavek, ale nehodlal ho splnit.

Zastavil se před Reacherem a čekal.

Reacher se zeptal: „Co se děje?“

„Přejete si něco?“ opáčil barman.

„Už ne. Chtěl jsem, abyste musel sem a zase zpátky. Vypadáte na to, že potřebujete trochu pohybu. Ale teď jste se prošel, tak už nic nechci. Přesto děkuju.“

Barman ho probodl pohledem. Odhadoval situaci. Která nevypadala

moc dobře. Možná měl pod pultem baseballovou pálku nebo pistoli, nedostal by se však k nim. Reacher byl jen na délku paže daleko. Takže barman musí odpovědět verbálně. Což pro něj nebude snadný úkol. To bylo jasné. Nakonec ho zachránil telefon na stěně. Začal mu zvonit za zády. Starodávným způsobem. Ozvalo se dlouhé tlumené tklivé zapředení a pak další.

Barman se otočil a zvedl velké plastové sluchátko. Telefon měl klasický design. Sluchátko viselo na zakroucené šňůře tak dlouhé, že sahala až na zem. Barman poslouchal a pak zavěsil. Trhl bradou k Shevickovi u stolu v zadním rohu.

Zavolal: „Přijďte v šest dneska večer.“

„Prosím?“ otázal se Shevick.

„Slyšel jste, co jsem vám řekl.“

Barman odkráčel, za dalším pomyslným úkolem.

Reacher se posadil k Shevickovi.

Shevick se zeptal: „Co tím myslel, že mám přijít v šest?“

„Řekl bych, že muž, na kterého čekáte, se někde zdržel. Zavolal, abyste věděl, na čem jste.“

„Ale já to nevím,“ namítl Shevick. „Co moje lhůta do dvanácti hodin?“

„Není to vaše vina,“ zopakoval Reacher. „Nezmeškal jste ji vy, ale ten chlap.“

„Řekne, že mu dlužím další tisíc.“

„Ne když se neukázal. O čemž každý ví. Barman s ním mluvil. Je svědek. Byl jste tady a ten chlap se nedostavil.“

„Další tisíc se mi nepodaří sehnat,“ řekl Shevick. „Prostě ho nemám.“

„Ten odklad vás omlouvá. Je to jasná implikace. Jako mlčky uzavřená podmínka smlouvy. Přišel jste s právoplatnou nabídkou, ve správný čas a na správné místo. Oni se neukázali, aby ji přijali. Je to něco jako princip obecného práva. Vysvětlil by vám to právní zástupce.“

„Žádní právníci,“ namítl Shevick.

„Těch se také bojíte?“

„Nemůžu si je dovolit. Zejména jestli budu muset zaplatit další tisíc dolarů.“

„Nebudete muset. Nemůžou mít všechno. Byl jste tady včas. Oni nebyli.“

„Nejsou to však soudní lidé.“

Barman na ně zpozvdálí pohlédl.

Hodiny v Reacherově hlavě odbily dvanáctou.

Upozornil: „Nemůžeme tady čekat do šesti.“

„Moje manželka si bude dělat starosti,“ řekl Shevick. „Měl bych jít domů, abych ji uklidnil. Pak se sem zase vrátím.“

„Kde bydlíte?“

„Zhruba kilometr a půl odtud.“

„Doprovodím vás, jestli chcete.“

Shevick se na dlouhý okamžik odmlčel.

Potom odmítl. „Ne, to po vás opravdu nemůžu chtít. Už jste toho pro mě udělal víc než dost.“

„Teď jste to řekl opravdu neurčitě a zdvořile.“

„Nemůžu vás dál zdržovat. Určitě máte na práci jiné věci.“

„Věcem na práci se povětšinou vyhýbám. Zřejmě je to reakce na přísnou regulaci v mém dřívějším životě. Tím pádem nemám konkrétní cíl a jsem pánem svého času. S radostí si udělám kilometr a půl dlouhou zacházku.“

„Ne, to po vás nemůžu chtít.“

„Jak jsem říkal, té přísné regulaci jsem byl vystaven u vojenské policie, a také jsem vám řekl, že mě cvičili, abych si všímal. Nejenom hmatatelných vodítek, ale také lidí. Jak se chovají a co si myslí. Lidská povaha a tak dále a tak dále. Většina z toho byly kraviny, ale část se občas hodí. Vás teď čeká kilometr a půl dlouhá cesta zapadlými ulicemi, s více než dvaceti tisíci dolarů v kapse, z čehož nemáte dobrý pocit, protože byste je už neměl mít u sebe a byla by naprostá katastrofa, kdybyste o ně přišel, a už vás dneska jednou přepadli, a pravda je, že se té cesty bojíte a víte, že bych vás toho strachu zbavil, a také vás po tom útoku všechno bolí, a proto se vám špatně chodí, a víte, že i v tomhle bych vám mohl pomoci, takže když se to všechno sečte, měl byste mě prosit, abych šel s vámi.“

Shevick zůstal zticha.

„Ale jste džentlmen,“ řekl Reacher. „Chtěl byste se mi odvděčit. Myslíte si, že kdybych vás doprovodil domů a seznámil se s vaší manželkou, měl byste mě přinejmenším pozvat na oběd. Žádný vás však nečeká. Je vám to trapné. Úplně zbytečně. Pochopil jsem to. Zapletl jste se s lichvářem. Oběd jste neměl už několik měsíců. Vypadáte, jako byste zhubl deset kilo. Visí na vás kůže. Tak koupíme po cestě sendviče. Za peníze strýčka

Sama. Od toho je dostávám. Dolary z vašich daní v praxi. Popovídáme si a pak vás dovedu zpátky sem. Zaplatíte svému chlápku a já budu pokračovat v cestě.“

„Děkuju,“ řekl Shevick. „Myslím to vážně.“

„Nemáte zač,“ opáčil Reacher. „Myslím to vážně.“

„Kam máte namířeno?“

„Někam jinam. Často to záleží na počasí. Mám rád teplo. Ušetřím za kabát.“

Barman se na ně opět podíval, pořád zpovzdálí.

„Pojďme,“ prohlásil Reacher. „Člověk by tady mohl umřít žízni.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

MUŽ, KTERÝ SE MĚL SETKAT s Aaronem Shevicem u stolu v zadním rohu baru, byl čtyřicetiletý Albánec jménem Fisnik. Patřil ke dvěma mužům, o nichž se ráno zmínil Gregory, ukrajinský boss. Dino pak zavolał Fisnikovi domů a nakázal mu, aby se před začátkem pracovního dne v baru zastavil ve skladu dříví. Dinův tón hlasu nesvědčil o ničem nepříjemném. Pokud v něm něco zaznělo, tak radost a nadšení, jako by měl v rukávu chválu a uznání. Možná rozšířené možnosti, bonus, nebo obojí. Možná povýšení nebo extra postavení v albánské organizaci.

Dopadlo to úplně jinak. Fisnik se protáhl nízkými dveřmi v rolovacích vratech, nadechl se vůně čerstvé borovice, zaslechl skučení pily a vydal se v nejlepší náladě k zadním kancelářím. O minutu později seděl připoutaný širokou lepicí páskou na dřevěné židli a vůně borovice mu najednou připomínala rakve a zvuk pily předsmrtnou agonií. Nejprve mu provrtali akumulátorovou vrtačkou DeWalt s vrtákem do zdi koleno. Pak pokračovali dál. Fisnik jim nic neřekl, protože neměl co. Považovali jeho mlčení za stoické přiznání. Taková byla jejich kultura. Fisnik si za svou statečnost vysloužil dokonce trochu obdivu, ale ne tolik, aby přestali vrtat. Zemřel přibližně ve stejnou dobu, kdy Reacher a Shevic odešli z baru.

První část jejich cesty vedla kolem zpustlých bloků podobných tomu, v němž sídlil bar, pak se však výhled otevřel na plochu, kde patrně bývalo deset akrů pastvin, dokud se na konci druhé světové války nevrátili ame-

riční vojáci a nepostavili jim tam malé domy, v rovných řadách na rozoraných pastvinách, všechny jednopatrové, některé na dvou výškových úrovních, jak se pastviny zvedaly a klesaly. Během následujících padesáti let dostaly domy několikrát novou střechu, každý trochu jinou, k některým přibýly přístavby a rozšíření a nové vinylové obklady, některé měly vzorně udržované trávníky a jiné divoké zahrady, v celé čtvrti však stále panoval duch poválečné uniformity, podmalovaný malými místy na parkování, úzkými ulicemi, úzkými chodníky a těsnými pravoúhlými odbočkami dimenzovanými na fordy, chevrolety, studebakery a plymouthy z roku 1948.

Reacher s Shevicem se po cestě zastavili u čerpací stanice s pultem s občerstvením. Koupili tři sendviče s kuřecím masem a salátem, tři sáčky hranolků a tři plechovky sodovky. Reacher nesl v pravé ruce tašku a levou pomáhal Shevicovi. Vlekli se a kulhali labyrintem. Ukázalo se, že Shevickův dům stojí v jeho nitru, ve slepé ulici s točnou jen o malinko širší než sama ulice. Jako baňka na konci starého teploměru. Dům se nacházel nalevo, za bílým laťkovým plotem, z něhož vykukovala poupata raných růží. Byl to bungalov, stejně stavěný a stejně velký jako všichni jeho sousedé, s asfaltovou střechou a jasně bílým obložením. Vypadal, že se o něj dobře starají, ale v poslední době polevili v péči. Okna byla zaprášená a trávník přerostlý.

Reacher a Shevick propajdali po betonovém chodníčku sotva tak širokém, aby se na něj vešli jeden vedle druhého. Shevick vytáhl klíč, ale dveře se otevřely dřív, než ho stačil zastrčit do zámku. Stanula v nich žena. Bezesporu paní Shevicková. Pojilo je očividné pouto. Byla šedivá, shrbená, stejně pohublá jako manžel, také přibližně sedmdesátiletá, měla však vztyčenou hlavu a pevný pohled. Ještě v ní hořel oheň. Zadívala se do manželova obličejce. Škrábanec na čele, škrábanec na tváři, zaschlá krev na rtu.

„Upadl jsem,“ objasnil Shevick. „Zakopl jsem o obrubník. Natloukl jsem si koleno. Nic horšího se nestalo. Tenhle džentlmen byl tak laskavý, že mi pomohl.“

Žena přesunula pohled na Reachera, vteřinu se na něj nechápavě dívala a pak se otočila zase k manželovi.

Pravila: „Měli bychom ta poranění vyčistit.“

Ustoupila a Shevick vešel do haly.

Manželka se začala ptát „Podařilo se ti“, ale potom se zarazila, možná v rozpacích před neznámým člověkem. Určitě se chtěla zeptat, podařilo se ti splatit dluh? Některé trable jsou však soukromé.

Shevick řekl: „Je to složité.“

Na chvíli se rozhostilo ticho.

Reacher pozvedl tašku od pultu s občerstvením.

„Přinesli jsme oběd,“ oznámil. „Napadlo nás, že za daných okolností by bylo těžké zajít do obchodu.“

Paní Shevicková se na něj opět podívala, pořád nechápavě. A pak trochu raněně. Rozpacitě. Zahanbeně.

„Víš o tom, Marie,“ pravil Shevick. „Dělal v armádě detektiva a prokoukl mě.“

„Ty jsi mu o tom pověděl?“

„Dovtípil se. Absolvoval rozsáhlý výcvik.“

„Co je složité?“ zeptala se jeho manželka. „Co se stalo? Kdo tě uhodil? Byl to tenhle chlap?“

„Jaký chlap?“

Paní Shevicková se podívala zpříma na Reachera.

„Tenhle chlap s obědem,“ prohlásila. „Je jedním z nich?“

„Ne,“ odpověděl Shevick. „Rozhodně není. Nemá s nimi nic společného.“

„Tak proč tě pronásleduje? Nebo eskortuje? Je jako vězeňská stráž.“

Shevick začal říkat: „Když mě,“ a pak se zarazil a změnil větu na: „Když jsem zakopl a upadl, procházel okolo a pomohl mi. Pak jsem zjistil, že nemůžu chodit, tak mě podepřel. Nepronásleduje mě. Ani neeskortuje. Je tady proto, že jsem tady já. Nemůžeme být jeden bez druhého. Ne v tuhle chvíli. Protože jsem si poranil koleno. Je to úplně prosté.“

„Řekl jsi, že je to komplikované, ne prosté.“

„Měli bychom jít dovnitř,“ navrhl Shevick.

Jeho manželka zůstala na okamžik stát a pak se otočila a vykročila jako první. Dům byl uvnitř stejný, jako vypadal zvenku. Starý, udržovaný, ale v poslední době zanedbávaný. Místnosti byly malé a chodby úzké. Zastavili se v obývacím pokoji s dvousedáčkou, dvěma křesly a zásuvkami a kabely na televizi. Televize však chyběla.